

„Ja, saadan en Have vilde være en rar Tumbleplads for Hagbarth,“ sagde Per paa besynderlig Maade; det lød som en undertrykt Smaalatter. „Det begynder at knibe for ham med at faa Alburum derhjemme.“

„Hvad er det for en stor Bygning, der ligger bagved ... den med den høje Ryg?“

„Det er Laden og bagved den ligger Staldene og Mejeriet. Alt sammen moderne indrettet og af første Slags. Det maa man lade de Tyskere, de har deres Ting i Orden.“

„Tror du alligevel ikke, de vil finde det underligt, at jeg kommer med?“

Per holdt Hesten an. Han var øjeblikkelig villig til at standse.

„Vi kan godt vende om, dersom du synes det.“

„Nej, jeg er bange for, at de maaske allerede har set os. Der gaar en Herre op igennem Alleen. Er det ikke Thorvald Brück?“

„Jo, det kan nok se ud til at være den unge Hr. Brück.“

„Ja, saa gaar det ikke an. Og husk nu paa, Per, jeg vil forfærdelig gerne have de Kinesere, saa du maa love mig, at vi kommer ned i Hønseriet. Saa skal jeg nok selv klare Resten.“

Det var ganske rigtig Thorvald Brück, der kom op gennem den gamle Lindealle, som fra Landevejen førte op til Gaarden. Han havde nu ogsaa faaet Øje paa det lille Ponykøretøj og genkendt Hesten. Da de kørte ind gennem Porten, stod han paa Stentrappen for at tage imod.

Mens en Tjener sprang til for at modtage Tømmen, hjalp han selv Inger af Vognen og takkede hende ærbødigt, fordi hun var kommen.

Etatsraaden bød dem velkommen inde i Havestuen. Han var en høj, statelig Herre med kortklippet, sølvhvidt Haar, en skæg-løs Hage, svære Bryn og Ørnenæse. Trods sine treoghalvfjerd-sindstve Aar holdt han sig lige saa kavalermæssig rank som Sønnen. Man saae, at der flød gammelt Krigerblod bag denne vejrbrunede Hud. I et Sprog med udpræget holstensk Betoning sagde han Inger nogle Artigheder om hendes friske Udseende og spurgte til hendes Forældre. Per derimod behandlede han en Smule overlegent.